

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku A.S.
z udziałem U.S.I.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
oddala wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny

skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 września 2020 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność i występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które ujął w trzy sformułowane przez siebie pytania.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, niepubl.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie przepisów powołanych w ramach podstaw kasacyjnych było - w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe.

Po pierwsze, w skardze kasacyjnej brak dostatecznie wyodrębnionego i sprecyzowanego wywodu - obok uzasadnienia podstaw kasacyjnych - zawierającego motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą - w ocenie skarżącego - zasadność. Nie można za taki wywód uznać lakonicznego odwołania się do oczywistości naruszeń prawa materialnego i prawa procesowego powołanych w ramach podstaw kasacyjnych.

Po drugie, istotny dla stanowiska skarżącego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. dotyczy oceny dowodów i jako taki jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Po trzecie, zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c., został sformułowany wadliwie, gdyż nie został powiązany z właściwym przepisem o postępowaniu apelacyjnym (art. 378 § 1, art. 382 lub art. 391 § 1 k.p.c.). Powoduje to, że zarzut ten nie mógłby odnieść skutku (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 2 lutego 2018 r., II CSK 287/17, niepubl.).

Po czwarte zarzuty naruszenia art. 509 i art. 498 k.c. oraz art. 36 § 2 i art. 37 k.r.i o. stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi w sprawie przez sądy pierwszej i drugiej instancji, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

Po piąte zachodzi sprzeczność między twierdzeniem skarżącego o oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej, a jego twierdzeniem o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Albo naruszenie przepisów prawa jest oczywiste, gdyż stosowanie naruszonych przepisów prawa i ich wykładnia nie rodzi wątpliwości, albo przepisy te są źródłem zagadnień prawnych, które powstają przy ich stosowaniu.

Po szóste zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Przesłance tej nie odpowiadają wskazane przez skarżącego pytania. skarżący ograniczył się jedynie do ich sformułowania i nie powołał pogłębionej argumentacji prawnej na rzecz tezy że stanowią one istotne zagadnienia prawne. Z tego powodu nie można uznać, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

ke